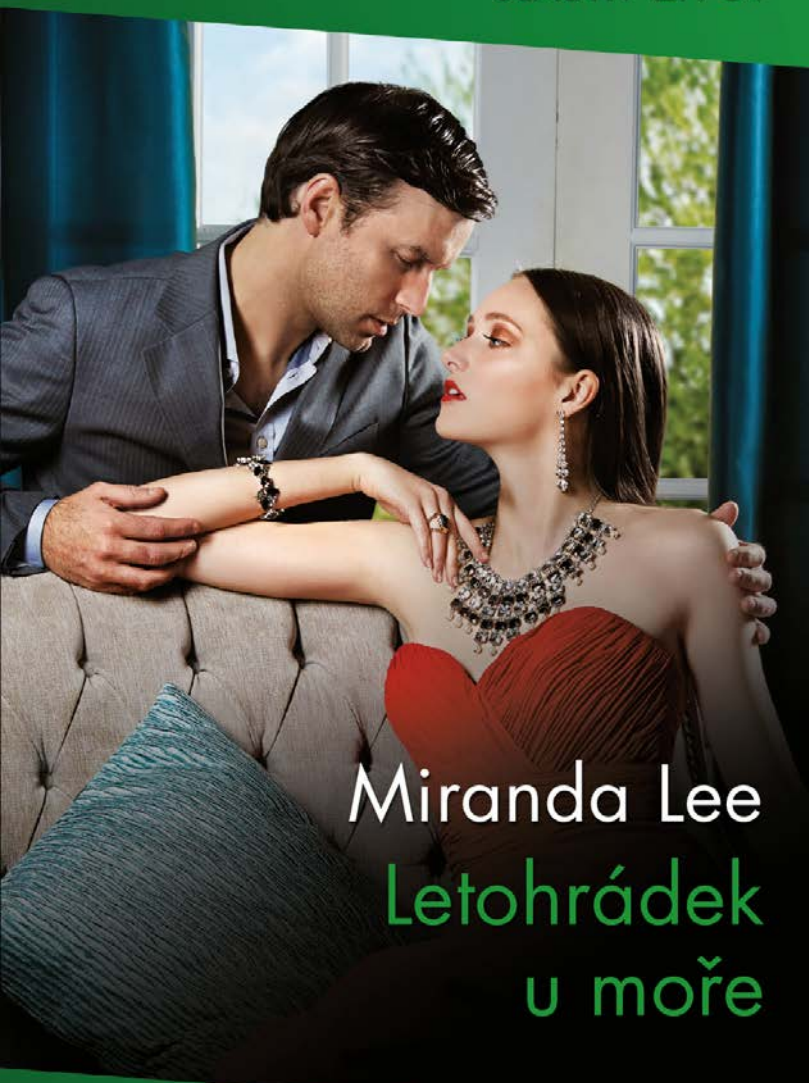

SLADKÝ ŽIVOT

Miranda Lee
Letohrádek
u moře

MIRANDA LEE

LETOHRÁDEK U MOŘE

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

mnohokrát jsem uvažoval o tom, co dělají lidé bez lásky na temném severu...

Nesmysl, že? Proč by zrovna na severu lidé neměli znát lásku? Abych to vysvětlil: dělal jsem si čárky za každý příběh, který se odehrává na teplém jihu (Řecko, Španělsko, Itálie...), na levou stranu papíru a za ty, které mě zavedly na chladný sever, na pravou stranu. Nalevo to brzy připomínalo les, napravo poušť... Já vím klišé s prohřátými mezemi, to příliš s promrzlou tundrou nekoresponduje, ale přece...

Jsem rád, že se to v posledních dvou měsících docela změnilo. Minulý měsíc jsem se s Joss Woodovou (Dohodneme se spolu?) podíval na Island, tento měsíc mě Michelle Smartová (Žhavá noc plná ledu) zavedla přímo do ledového hotelu ve Švédsku a Heidi Riceová (Sami pod polární září) do promrzlého finského Laponska.

A ukázalo se, že sníh a mráz lásce a romantice vůbec nepřekáží!

Takže sice nevím, jaké bude počasí v listopadu (vzhledem k výrobním lhůtám to samozřejmě píšu dříve), ale je to sice měsíc, který už může být plný plískanic, ne-li prvního sněhu, nenechte si ovšem počasím brát chuť do života! A do lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Miranda Lee

LETOHRÁDEK U MOŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Man Without Mercy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Miranda Lee
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Letohrádek u moře, 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2207-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2208-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2209-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co tím chcete říct, že *nemůžu* mít Vivienne?“ podivil se Jack. „*Vždycky* ji mám!“

Nigel potlačil povzdechnutí. Vůbec se mu nezamlouvalo, že musí zklamat nejlepšího klienta, ale nemohl se tomu vyhnout.

„Je mi líto, Jacku, ale slečna Swanová už pro Classic Design nepracuje.“ Odkášlal si. „Od včerejška.“

Jack sebou trhl. „Vy jste ji *vyhodil*?“ zaburácel.

Teď bylo na Nigelovi, aby vypadal patřičně pobouřeně. „To tedy těžko,“ pronesl suše. „Vivienne byla jednou z mých nejlepších návrhárek. Ne,“ dodal s opravdovou lítostí v hlase. „Dala výpověď.“

Jacka upřímně překvapila i tato informace. Jistě, neznal Vivienne zas tak dobře, i když pro něj pracovala na jeho posledních třech projektech. Byla to mimořádně uzavřená mladá žena, která se nepouštěla do žádných planých tlachání. Když pracovala, její soustředění bylo stoprocentní, a to se Jackovi líbilo. Nedávno se jí zeptal, proč si ještě neotevřela svou vlastní firmu. Odpověděla mu tehdy, že nechce zažívat stresy spojené s podnikáním, a to zvláště teď, když je zasnoubená a bude se vdávat. Řekla mu, že už nechce žít jen pro práci, což Jack neschvaloval – až do včerejška.

Vyjel si vozem do oblasti Port Stephens, aby se poohlédl po místě vhodném pro další seniorskou vesničku, když tu narazil na malý pozemek, z něhož se mu doslova podlomila kolena. A byl na prodej. Nebylo to

nic, po čem pátral – to ani zdaleka. Pro jeho budoucí klienty nebyl v dostatečné rovině. Kromě toho uprostřed něj stál velký dům na kopci. Takový dům Jack ještě neviděl – a jeho jméno bylo stejně unikátní jako celá stavba.

Věděl, že ztrácí čas, ale přesto mu to nedalo, aby Franceskův letohrádek neprozkoumal. Od okamžiku, kdy vstoupil dovnitř a na první z mnoha balkonů, které přehlížely záliv, věděl, že to místo chce. A nejen, že to místo chtěl vlastnit. Zatoužil v něm žít. Bylo to bláznovství, to je jisté. Vždyť Port Stephens je vzdálený od Sydney dobré tři hodiny jízdy na sever. Momentálně Jack bydlel v dokonalé lokalitě: šlo o relativně skromný byt se třemi ložnicemi, který byl umístěn ve stejné budově, v níž sídlila hlavní kancelář jeho stavební společnosti. Pokud odhlédl od zcela nevhodné polohy, byl Franceskův letohrádek tak vzdálený jakékoli skromnosti, jak to jen bylo možné. Byl vybaven osmi ložnicemi, šesti koupelnami, vnitřním i vnějším bazénem. Krátce – tento dům by mohl zastínit leckterou hollywoodskou rezidenci.

Jack byl zapřisáhlý starý mládenec, který netrávil téměř žádný čas doma, takže dům této velikosti docela jistě nepotřeboval, ale všechny jeho rozumné argumenty náhle vyletěly komínem. Tento dům chtěl, věděl, že ho musí mít, a říkal si, že možná nadešel čas, aby si tu a tam trochu odpočinul a žil. Vždyť se dvě desetiletí plahočil jako mezek, pracoval šest, mnohdy i sedm dní v týdnu a vydělával miliony dolarů. Proč by se nemohl trochu rozmazlit? Neměl samozřejmě v úmyslu žít v letohrádku neustále – napadlo ho však, že by ho mohl používat jako dům na víkendy nebo na dovolenou. A zbytek jeho rodiny jakbysmet. Když pomyslel na to, jak budou šťastní, že mají k dispozici takový dům snů, definitivně se rozhodl. Ještě toho odpoledne koupil Franceskův letohrádek, a to doslova za babku. Do ruky mu při vyjednávání hrála dvě

fakta – šlo o pozůstalost a interiér domu byl tak zašlý, že bylo potřeba sáhnout do kapsy a najmout skvělého bytového architekta. Takového, na jehož vkus a pracovní morálku by se mohl spolehnout. A teď byl Jack hodně podrážděný tím, že jediná osoba, které chtěl tu práci svěřit, pro něj není dostupná.

Pak ho ale napadlo ještě něco.

„Který prohnáný ďábel vám ji odloudil?“ vyzvídal, vzrušený možností, že by ji stále ještě mohl vypátrat a najmout.

„Vivienne neodešla pracovat pro nikoho jiného,“ informoval jej Nigel.

„Jak to víte?“

„Řekla mi to. Podívejte se, Jacku, jestli to tedy musíte vědět... Vivienne se zrovna teď necítí nejlépe. Rozhodla se, že si trochu oddechne od práce.“

Jack se zatvářil zaraženě. „Co tím myslíte, že se necítí nejlépe? Co s ní je?“

„Asi se nic nestane, když vám to řeknu,“ zamnul si Nigel čelist. „Konečně, cvrlikají si o tom vrabci na střeše.“

Jack svažil obočí. Jemu určitě nic nevycvrlikali.

Nigel se také zamračil. „Z výrazu vaší tváře soudím, že nečtete bulvární přílohu nedělních novin.“

„Tu jsem nečetl nikdy,“ odpověděl Jack. Někdy nedělní noviny prolístoval – většinou, aby se podíval na nabídku realit –, ale zrovna včera měl hodně práce. „Co mi uniklo? Nedovedu si představit, že by Vivienne byla předmětem zájmu bulvárních novinářů. Není vůbec ten typ.“

„Nejde o Vivienne, ale o jejího bývalého snoubence.“

„Bývalého? Dobrý bože, kdy se to stalo? Minule, když jsem s ní mluvil, byla až po uši zasnoubená – a to bylo před několika týdny.“

„No... ano. Daryl zrušil jejich zasnoubení asi před měsícem. Řekl jí, že se zamiloval do někoho jiného.“

Otřásl jí to, ale byla velice statečná. Samozřejmě, že ten mizera tvrdil, že v době, kdy byli zasnoubení, ji nikdy nepodvedl, ale včerejší noviny přinesly důkazy o tom, že lhal.“

„Proboha, Nigele, povězte mi konečně, co bylo v těch zatracených novinách!“ vybuchl Jack.

„Jde o to, že ta dívka, kvůli které Daryl opustil Vivienne, není jen tak ledajaká dívka, ale Courtney Ellisonová. Víte...? Rozmazlená dceruška Franka Ellisona. Vivienne dělala interiér toho domu na pobřeží, který jste pro Ellisona postavil, takže předpokládám, že ti dva se poznali jejím prostřednictvím. Každopádně... ten sloupek v novinách oznamoval jejich zasnoubení. A na fotkách, kterých tam bylo několik, má ta Ellisonová na prstě prsten s diamantem velkým jako slepičí vejce. A taky o moc větší břicho, což znamená, že jejich románek už nějakou dobu musí trvat.“ Nigel si odkašlal. „Přirozeně tam nebyla ani zmínka o tom, že budoucí novomanžel byl ještě nedávno zasnoubený s někým jiným. To by starý Ellison nedovolil. V téhle zemi se nestanete těžařským magnátem bez spousty kontaktů v médiích. Jak si asi dokážete představit, Vivienne je z toho všeho zničená. Včera mi do telefonu plakala, a to se jí vůbec nepodobá.“

V tom s ním Jack musel souhlasit. Slzy – ty nebyly ve Viviennině stylu. Nikdy ještě nepotkal tak klidnou a vyrovnanou ženu, jako mu připadala ona. Předpokládal však, že úplně každý má nějakou hranici, za níž se zlomí. Potřásl hlavou a zalitoval, že ji Franku Ellisonovi vůbec doporučil. Nelíbilo se mu pomyšlení na to, že je nějakým způsobem zodpovědný za Viviennino neštěstí. Ale jak mohl vědět, že ta jeho lidožroutská dceruška zatne pařáty do snoubence jiné ženy?

Ale přesto... pokud vůbec existoval muž, který by se ženštinou, jako je Courtney Ellisonová, nechal ulovit, pak jedině Viviennin bývalý snoubenec.

Jack se s Darylem setkal jen jednou – když se krátce

objevil na každoroční vánoční party architektů. A víc-krát by se s ním potkat nechtěl. Jistě, vypadal jako filmová hvězda. To se mu nedalo upřít. Asi byl i šaramantní, pokud má člověk rád ty uhlašené týpky, kteří se hodně usmívají, na každého sahají a oslovují svou snoubenku *bejby*. Vivienne ho zřejmě za šaramantního považovala, když si ho chtěla vzít.

Jackovi bylo líto, že jí musel zlomit srdce zrovna takový had, ale nepochyboval o tom, že za čas prohlédne a uvědomí si, že měla z pekla štěstí, když včas vyvázla. Jack měl pocit, že ji nesmí nechat, aby se ve svém neštěstí utápěla. Chápal, že se teď asi cítí hrozně, ale práce by jí mohla poskytnout větší vnitřní pohodu i sebevědomí.

„Rozumím,“ řekl a rychle se rozhodl, co udělá. „Nemáte asi Vivienninu adresu, Nigele? Rád bych jí poslal květiny,“ dodal, než mu Nigel začal kázat o ochraně soukromí.

Dlouho na Jacka hleděl, pak otevřel počítač a načmáral na papírek pár slov.

„Nevsadic bych si na vás,“ řekl, když mu ji podal.

„Ohledně čeho?“ zeptal se Jack a zachovával nehybnou tvář hráče pokeru.

Nigel se suše pousmál. „No tak, Jacku. Oba dva moc dobře víme, že nechcete její adresu kvůli nějakým kytkám. Rovnou odsud k ní pojedete a pokusíte se ji přemluvit, aby udělala, co chcete – ať je to cokoli. A co to vlastně je, když jsme u toho? Další projekt vesničky pro seniory?“

„Ne,“ odpověděl Jack a myslel na to, že z Franceskova letohrádku jednou bude dokonalý dům na stáří – pokud se někdy rozhodne odejít do důchodu. „Jde o soukromý projekt, prázdninový dům, který jsem koupil. Potřebuje kompletní rekonstrukci. Myslím, že by to Vivienne mohlo rozptýlit.“

„Je teď hodně křehká,“ varoval ho Nigel. „Všichni nejsou takoví tvrdáci jako vy, Jacku.“

„Často jsem si ověřil, že slabší pohlaví je ve skutečnosti mnohem silnější, než si myslíme,“ odpověděl Jack, postavil se a podal Nigelovi ruku na pozdrav.

Nigel se snažil nezamrkat, když mu Jack stiskl dlaň. No vážně... ten člověk asi sám neví, jak je silný. Nigel by si ale přesto na jeho šance nevsadil ani pětník. Byl si jistý, že Vivienne se nenechá uvrtat do práce – a zrovna pro něj. Kromě toho, že je na tom teď emocionálně velmi špatně, nikdy neměla majitele Stone Constructions v lásce. To Jack ale zřejmě netuší.

Soukromě Nigelovi sdělila, že pracovat pro Jacka je peklo. Stěžovala si na to, jaký je workholik, i na jeho vysoké nároky. A i když jsou to vlastnosti v jistém ohledu obdivuhodné, není pochyb o tom, že jsou také velice únavné. Samozřejmě, že vždycky velmi dobře platil, ale to mu nepomůže, protože Vivienne nikdy peníze příliš nezajímaly. Možná proto, že po své matce, která před několika lety zemřela, jich zdědila fůru.

„Jestli nepohrdnete malou radou,“ zavolal Nigel za Jackem a mnul si pohmožděnou ruku, „možná by nebylo špatné, kdybyste nějaké ty kytky Vivienne skutečně vzal. Ať to ale nejsou rudé růže, prosím vás!“

DRUHÁ KAPITOLA

Vivienninu adresu našel snadno. Bydlela na Neutral Bay, jen kousek od firmy Classic Designs na severu Sydney. Najít květinářství bylo už o něco horší – a vůbec nejhorší bylo rozhodnout, jaké květiny by jí měl koupit. Než Jack konečně zaparkoval před dvouposchodovou budovou z červených cihel, kde byl Vivienin byt, uběhla od jeho odchodu z Nigelovy kanceláře už celá hodina.

Jack trochu vyčerpaně vystoupil z černého porsche a vzal do ruky košík s bílými a růžovými karafiáty, k jejichž koupi ho nakonec přesvědčila výmluvná květinářka.

Náhlá podzimní sprška ho přiměla, aby se rozběhl pod stříšku a vzápětí do malé recepcce. Naštěstí nezmokl, měl jen pár kapek ve vlasech a na ramenou.

Všiml si, že nikde není žádný hlídač. Budova byla dost stará, ale ve velmi dobrém stavu. Stiskl mosazný zvonek a zevnitř uslyšel vzdálené zvonění. Nic se nedělo, až začínal mít obavu, že Vivienne vůbec není doma. Jack teď litoval, že jí nejprve nezavolał – vždyť měl v mobilu její číslo.

„Jsem zatracený idiot,“ zamumlal, vytáhl z kapsy telefon a už chtěl zmáčknout tlačítko u Viviennina jména, když tu uslyšel, že se dveře odemykají. Za dveřmi ale nestála Vivienne, ale zavalitá žena středních let s krátkými světlými vlasy a laskavou tváří.

„Ano?“ podívala se na Jacka. „Mohu vám nějak pomoci?“

„To doufám,“ odpověděl Jack a mobil zase schoval.
„Je Vivienne doma?“

„No... ano, ale... hm... zrovna se koupe. Předpokládám, že ty květiny jsou pro ni? Jestli mi je dáte, postarám se, aby je dostala.“

„Raději bych jí je předal osobně, jestli vám to nevadí.“

Žena se na něj trochu zamračila. „A kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se Jack. Jack Stone. Vivienne pro mě už několikrát pracovala.“

„Ach... ano. Pan Stone. Vivienne se o vás zmiňovala.“

Jacka zarazilo, jak odmítavým tónem tato slova pronesla. Zajímalo by ho, co o něm Vivienne říkala, ale pak nad tím v duchu mávl rukou.

„A vy jste?“ vypálil na ženu.

„Marion Haversová. Bydlím ve dvojce,“ odpověděla a kývla k vedlejším dveřím. „Vivienne a já jsme kamarádky a sousedky. Asi víte, co se stalo, když jste jí přinesl ty květiny,“ zadívala se na něj tázavě.

„Vlastně jsem o tom nevěděl vůbec nic, dokud jsem dnes ráno nepřišel do Classic Designs najmout Vivienne na nějakou práci. Nigel mi vysvětlil, jaká je situace. Řekl mi, že Vivienne je velmi rozrušená, tak jsem si řekl, že se tady zastavím a zjistím, jak jí je.“

„To je od vás velmi laskavé,“ povzdechla si žena. „Jak si asi dokážete představit, ta ubohá dívka je úplně na dně. Nejí. Nespí. Dostala od lékaře tabletky na spaní, ale moc nezabírají. Každopádně se bojím, že po téhle poslední katastrofě bude potřebovat skutečná antidepresiva.“

Jack nikdy nesouhlasil s tím, aby se lidé uchylovali k lékům, když potřebovali vyřešit nějaký problém.

„Marion,“ pronesl ostře. „To, co Vivienne potřebuje, je práce. Musí se rozptýlit. A proto jsem také tady. Doufal jsem, že ji přemluvím, aby pro mě pracovala.“

Marion se na něj podívala, jako by blouznil. Pak pokrčila rameny. „Můžete to zkusit, jestli chcete. Ale nevsadila bych si na vás,“ opakovala téměř doslova Nigelova slova.

Upřímně řečeno – sám si myslel, že má dost dobrou šanci na úspěch. Jistě, Vivienne je asi teď vyřízená, ale stále je tou rozumnou mladou ženou, k níž cítil velký respekt. Byl si jistý, že jí jeho návrh bude připadat logický.

„Mohl bych jít dovnitř?“ zeptal se Jack. „Rád bych počkal, až se Vivienne dokoupe. Opravdu rád bych s ní dnes mluvil.“

Marion se chvíli tvářila pochybovačně, ale pak mrkla na hodinky. „Snad by to šlo. Nemusím jít do práce ještě dobrou půlhodinu. A do té doby bude Vivienne hotová.“ Podívala se na něj a usmála se. „Dala bych si čaj. Přidáte se ke mně? Nebo si dáte raději kávu?“

Jack se na ni také usmál. „Rád si dám čaj.“

„Dobře. Tak. Dejte mi ty květiny a pojdte za mnou. A zavřete za sebou dveře,“ dodala přes rameno.

Marion jej vedla úzkou chodbou s velmi vysokým stropem, bílými stěnami a lesklou dřevěnou podlahou. Jack prošel kolem tří zavřených dveří na levé straně. Pak se chodba otevřela do obývacího pokoje, který ho překvapil svou strohostí. Nevypadal ani trochu jako ty stylové a pohodlné pokoje, které pro něj Vivienne navrhovala.

Jack se kolem sebe nevěřícně rozhlédl. Kde je ten teplý ženský dotek, který se stal její značkou? Nikde nebyly barevné polštáře ani elegantní lampy, žádné poličky, ornamenty – dokonce ani jediná fotografie v rámečku. Jen jedna dlouhá černá kožená pohovka, před níž ležel tkaný koberec neurčité barvy, a trochu rozvrzaný kávový stůl.

Na stěnách byl jen jediný obraz – černě zarámovaná malba dívky v rudém plášti, která kráčela deštivou

městskou ulicí. Byl to na první pohled cenný obraz, ale rozhodně ne takový, na jaký by se Jack díval s potěšením. Ačkoli na sobě ta dívka měla červený plášť, vypadala smutně a zkřehle. Jako celý tento pokoj.

Jacka napadlo, že Daryl možná odsud odnesl své věci. Nebyl si jistý, jak ví, že tady Daryl s Vivienne žil, ale jistý si tím byl. Musela mu o tom zřejmě něco říct. Nebo se o tom možná zmínil Daryl na tom vánočním večírku. Ano, to je ono. Zmínil se, že se k ní zrovna stěhuje. Možná, že než odjel, bylo tady víc nábytku – a také nějaké trapné fotky, na kterých se k sobě tulí. Televize tady ale zůstala, všiml si Jack – připevněná na zdi naproti pohovce. Člověk by čekal, že pod ní bude nějaký kousek nábytku – stolek, skříňka... něco. Místa tady bylo dost.

Marion se krátce zastavila, aby naaranžovala košík s karafiáty na stolku a pak jej zavedla do kuchyně, která – ač celkem malá – byla dokonale navržena tak, aby poskytovala pohodlí z využití nejnovějších technologií, a přesto ještě zbylo místo na stolek a čtyři židle. Bylo vidět, že tady úpravy proběhly nedávno. A všechno bylo v bílé, což byl v poslední době kuchyňský hit. Bílý nábytek a nerezové doplňky. Na té kombinaci Vivienne vždy trvala, když mu navrhovala kuchyně. Obvykle však tu a tam přidala trochu barvy. Tu mísu s ovocem. Tam vázu s květinami. A také něco barevného na stěny.

U sebe doma však nic takového neměla – pokud to tedy *je* její byt, napadlo náhle Jacka. Možná ho má jen pronajatý. Na to nepomyslel.

„Tohle místo Vivienne patří?“ zeptal se a odtáhl si od stolu bílou koženou židli.

Marion se ohlédla od přípravy čaje. „Jistě. Koupila si ten byt, když zdědila peníze. Nechala ho celý renovovat – to bylo minulý rok. Není zrovna podle mého vkusu, ale od toho vkus je, aby se lišil, ne? Vivienne nesnáší přelácanost.“

„To vidím,“ poznamenal Jack.

„Dal byste si k tomu čaji sušenky?“ zeptala se Marion.

„Děkuji,“ odpověděl Jack vděčně. Byla už téměř jedna, ale on ještě neobědval.

„Jak ten čaj chcete?“

„Černý a bez cukru.“

Marion si trochu vyčerpaně povzdechla a postavila před Jacka čaj a sušenky. „Jen bůh ví, co tam Vivienne tak dlouho dělá. Je tam už celou věčnost.“

Podívali se na sebe a Jackovi se sevřelo srdce, když se v Marionině tváři objevily známky znepokojení.

„Možná byste na ni měla zaklepat a říct jí, že tady jsem,“ navrhl.

„Ano. Ano, udělám to,“ přikývla Marion a odspěchala.

Jack naslouchal jejím krokům na naleštěné podlaze, pak slyšel klepání na dveře a úzkostný hlas. „Vivienne, už budeš hotová? Musím jít brzy do práce a máš tady návštěvu. Přišel Jack Stone. Chce se tebou mluvit. Vivienne, slyšíš mě?“

Když Jack uslyšel ještě hlasitější bouchání a od Vivienne nepřicházela žádná odpověď, vyskočil a běžel za Marion.

„Neodpovídá mi, Jacku,“ zoufale se na něj podívala. „A dveře má zamčené zevnitř. Neudělala by přece žádnou hloupost, co myslíte?“

Jack si nebyl jistý ničím, a tak sám zabušil na dveře „Vivienne! Tady je Jack. Jack Stone. Otevřete ty dveře, prosím!“

Ani slovo odpovědi.

„Zatraceně,“ zamumlal, když zjistil, že dveře jsou z masivního dřeva. Naštěstí však byly také staré. Doufal, že na nich mravenci odvedli svou práci. Vyzval Marion, ať ustoupí, a ramenem do nich udeřil vší silou, jaké byl schopen. Podařilo se mu vyrazit zámek a dveře najednou visely na neužitečných pantech.

Jack napůl vpadl do koupelny a vteřinu nebo dvě hledal ztracenou rovnováhu. Pak se rozhlédl, aby zjistil, co se tady děje.

Vivienne neležela v bezvědomí nebo utopená pod hladinou vody – ani nebyla omámená prášky na spaní. Byla živá a zdravá. Prudce se posadila ve vodě, vyděšeně hleděla na Jacka a vytahovala si z uší olivky sluchátek. Její hlasitý výkřik svědčil o upřímném šoku, ústa měla otevřená a jen zírala.

Pokud šlo o Jacka, ten stál ve vyražených dveřích a nebyl schopen slova. Nenapadlo ho, že Vivienne bude pravděpodobně nahá – před pár vteřinami mu záleželo čistě jen na jejím bezpečí. Ale teď najednou byl schopen vnímat *jen* její nahotu. Očima hltal její ňadra, která byly bezpochyby ta nejkrásnější, jaká kdy viděl. Leskly se vodou, dvě bujné polokoule s matně růžovými aureolami, jež měly ve svém středu fascinující vztyčené bradavky.

Jacka nikdy nenapadlo, že by Vivienne mohla být vlnadná, ale to zřejmě proto, že nosila spíš pánský styl oblečení a košilové halenky, které skrývaly její křivky. Vybavil si, že na onom vánočním večírku měla na sobě volné šaty, které úspěšně zakryly nádhernou postavu, z níž by chtivě slintal kterýkoli heterosexuální muž.

Naneštěstí se Jack počítal do této kategorie – a navíc neměl ženu už od března, tedy déle než dva měsíce. Zatraceně... vážně je to tak dlouho? Soudě podle neodbytného pocitu v klíně to tak bylo.

Naštěstí Marion vpadla hned za ním a rychle začala Vivienne všechno vysvětlovat. Jack odtrhl oči od těch překrásných ňader, otočil se a odkráčel do kuchyně. Tam si nad čajem a sušenkami umínil, že bude muset vést aspoň *nějaký* život. Tedy... sexuální život. Bylo mu teprve třicet sedm let, byl ve formě a po všech stránkách při chuti. Uvědomil si, že se nemůže omezovat na prázdninové flirty a jednonoční aférky. Došlo mu, že potřebuje pravidelný sex.

K tomu by ale potřeboval skutečnou přítelkyni. Partnerku. A s tím Jack váhal. Měl už přítelkyně dřív – a ty vždycky chtěly něco víc než jen sex. Chtěly chodit na schůzky, navštěvovat rodinné oslavy a nakonec vždycky začaly mluvit o prstýnku. A i když byly ochotné obětovat manželství a žít s mužem jen tak, na hromádce, rozhodně chtěly děti.

Jack děti nechtěl. Minulých dvacet let byl otcem a starším bratrem svým dvěma mladším sestrám. Ochraňoval a živil je i svou matku, která se po ovdovění ve věku těsně po čtyřicítce zhroutila. To bylo Jackovi teprve sedmnáct. Jeho otec se zabil na motorce, a teprve potom se přišlo na to, že neměl pojištění a byl všude samý dluh. Když se Jackova matka sesypala, musel se stát pánem domu on. Musel okamžitě odejít ze školy a začít pracovat, aby přežili a nepřišli o to málo, co jim zůstalo.

Téměř ho zničilo, že musel opustit svou touhu stát se inženýrem, ale neměl na vybranou. Neměl nikoho, na koho by se mohl ve finanční tísní obrátit. Jack sedm dní v týdnu pracoval jako pomocný dělník na stavbě, aby dokázal zaplatit hypotéku a jídlo. Naštěstí byl statný mladík, a tak zastal hodně práce. Kromě toho byl dost chytrý, takže se naučil v rekordním čase všechny stavební postupy a nakonec si založil vlastní stavební společnost – ta mu během let vynesla mnohem víc, než potřeboval na pokrytí nákladů na rodinu.

Jack už nelitoval, že se nestal inženýrem. To, co dělal, ho bavilo a naplňovalo. A miloval svou rodinu – velmi. Ale to, že je celé ty roky živil a chránil, si na něm vybralo emocionální daň. Měl pocit, že zkrátka v srdci už nemá místo na další lidi. Další rodinu. Nechtěl manželku. Nechtěl děti. Ale chtěl víc sexu.

Víc sexu ale nebylo tak jednoduché získat. Jistě, Jack neměl problém sbalit jakoukoli ženu, když se na to zaměřil. Ale v sedmatřiceti už ztratil chuť na sex na jednu noc – teď měl raději sex se ženami, které měl svým způsobem rád. Nestačil mu už jen chtíč.

Usoudil, že potřebuje milenkku – nějakou atraktivní a inteligentní ženu, kterou by mohl pravidelně navštěvovat, ale která by na něj neměla žádné emocionální ani společenské požadavky.

Jack nad tímto problémem uvažoval, když do kuchyně vtrhla Marion.

„Promiňte, Jacku, ale vážně už musím do práce. Vivienne řekla, že na ni máte počkat tady. Nebude jí to trvat dlouho. Ráda jsem vás poznala,“ dodala a odspěchala.

Jack se v duchu zamračil při myšlence, že zůstane sám s rozrušenou Vivienne. Jen bůh ví, co si musela myslet, když jí takhle vtrhl do koupelny.

„Řekl bych, že ty rozbité dveře jí radost neudělaly,“ zamumlal, když Vivienne vkročila do kuchyně, zabalená jen v huňatém bílém županu a trepkách.

„To vám podepíšu,“ usekla vztekle a utáhla si pásek.

Myšlenka na to, že je pod tou bílou záplavou stále ještě nahá, byla pro něj velmi... zneklidňující. A také to, že měla rozpuštěné vlasy. Vlny – dlouhé, lesklé a načervenalé jako měď jí padaly k ramenům. Jack ji ještě nikdy neviděl s rozpuštěnými vlasy, a neměl tedy tušení, že je má dlouhé. A tak krásné. Většinou je měla stažené v drdolu, který byl hlavně praktický a navíc vypadal profesionálně. Byl si jistý, že je neměla rozpuštěné ani na tom vánočním večírku. Toho by si všiml.

Nebo ne?

Jack nikdy nevěnoval osobní pozornost ženám, s nimiž pracoval – nebo těm, které patřily k jinému muži. Už se během let naučil, že by si neměl komplikovat život takovými starostmi. Ano, byl si vždycky vědom toho, že Vivienne je přitažlivá dívka, ale tam jeho pozorování končilo.

Teď, když si prohlížel její tvář z větší blízkosti, zjišťoval, že je víc než atraktivní. Byla opravdu krásná, měla delikátní lícní kosti, malý rovný nosík, plné rty

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Letohrádek u moře.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.